

קונצנזוס איתן בסוגיות הביטחון

written by דוד מ' וינברג | 19.07.2026

עם פתיחתה של מערכת הבחירות לכנסת ה-26 ראוי לעמוד על השאלה במה מערכת הבחירות עוסקת? ובמה אין היא עוסקת.

מערכת הבחירות תעסוק בראש ובראשונה באחריות הממשלה למתקפת חמאס הקטסטרופלית של 7 באוקטובר 2023, וכן בויתורים המופרזים והמקוממים שהעניקה הממשלה לציבור החרדי במהלך המלחמה.

לעומת זאת, מערכת הבחירות לא תתמקד בסוגיות הקלאסיות של מדיניות החוץ והביטחון, משום שבתחומים אלה שורר כיום בישראל קונצנזוס רחב. חשוב להכיר בכך ולהבין מדוע זהו המצב.

שלוש השנים האחרונות, שבהן ספגה ישראל מתקפות אויב הרסניות, לימדו את הציבור לקח חשוב: הצורך לפעול מתוך תפיסת ביטחון אגרסיבית, עם השלטת עליונות אסטרטגית מול אויבים קרובים ורחוקים כאחד.

משום כך, ישראל לא תשוב למדיניות ההכלה שאפינה את העשורים האחרונים? מדיניות שהעדיפה איפוק ודיפלומטיה על פני שחיקת יכולות האויב והכרעה צבאית. גישה זו אפשרה לאויבי ישראל לפתח יכולות תקיפה תחת מעטה של מרחב נשימה דיפלומטי, מה שכמה גורמים במערב כינו בטעות "תקופות של יציבות".

גישה זו התפוצצה לישראל בפנים: בטרור ובפלישות מיהודה ושומרון ומרצועת עזה, מסוריה ומלבנון; ובהתקדמותה של תוכנית הגרעין האיראנית עד סמוך להשלמתה, לצד התפתחות מערך הטילים הבליסטיים של איראן כמעט עד כדי פוטנציאל להשמדת ישראל.

במקום זאת, ישראל מבינה כיום שעליה להמשיך ולפעול בעוצמה, בתקיפות ובהכרעה נגד מעוזי האויב? מצידון ועד ח'אן יונס, ומשכם ועד איספהאן. ישראל תתקוף ולא רק תתגונן. היא תיזום ולא רק תגיב. היא תרדוף את אויביה, ולא תאפשר להם לרדוף אותה.

ישראל אימצה גם אסטרטגיה צבאית של אזורי חיץ, הכוללת שליטה ארוכת טווח של צה"ל במרחבים הסמוכים לגבולות שבהם שולטות תנועות אסלאמיסטיות-ג'יהאדיסטיות. מאחורי אזורי החיץ שהוקמו בלבנון, בעזה ובסוריה עומדת מערכת רעיונית המזהה מציאות קודרת ומציעה לה מענה קונקרטי ומעשי.

הציבור הישראלי מבין גם כי שכנותיה של המדינה תחתורנה לפיוס אמיתי רק כאשר ירושלים תהיה חזקה. הסכמי שלום נוספים בסגנון הסכמי אברהם הם אפשריים ואף רצויים, אך הם יתבססו על שותפויות ביטחוניות נחושות ועוצמתיות, ולא על תפיסות רכות ומעורפלות של רצון

שימו לב שמנהיגי האופוזיציה המתמודדים כיום מול ראש הממשלה בנימין נתניהו על הנהגת המדינה כמעט אינם עוסקים בסוגיות הללו, משום שאין להם מה לומר השונה מעמדתו.

לא גדי איזנקוט, לא נפתלי בנט, לא בני גנץ ולא יאיר לפיד יפעלו אחרת אם הם יישבו על כיסא ראש הממשלה. גם הם יידרשו להכות באיראן ובשלוחותיה לא פחות מנתניהו, וגם הם היו ייאלצו לעמוד בפני לחצים בינלאומיים באותן סוגיות, לא פחות ממנו.

הם יודעים גם שהציבור הישראלי לא יסבול כל גילוי של חולשה בעניינים אלה. די להביט בכמה מהחלטות הכנסת והצהרותיה מן העת האחרונה שהתקבלו ברוב עצום ^[1] החלטות רוב נדירות בהיקפן בזירה הפוליטית הישראלית הרועשת והרעילה.

בפברואר 2024 הצביעו 99 מתוך 120 חברי הכנסת ^[2] למעשה, כמעט כל נציגי הציבור בישראל למעט חברי הכנסת הערבים ^[3] נגד הכרה חד-צדדית מצד מדינות אירופה ומדינות אחרות במדינה פלסטינית.

ביולי 2024 אימצה הכנסת, ברוב של 68 מול 9, הצהרה המתנגדת לעצם הקמתה של מדינה פלסטינית. תשעת הקולות שהתנגדו להחלטה הגיעו משתי המפלגות הערביות.

"מדינת ישראל והכנסת מתנגדות בתוקף להקמת מדינה פלסטינית ממערב לנהר הירדן. הקמת מדינה פלסטינית בלב ארץ ישראל תהווה סכנה קיומית למדינת ישראל ולאזרחיה, תנציח את הסכסוך הישראלי-פלסטיני ותערער את יציבות האזור. לא יעבור זמן רב עד שחמאס ישתלט על המדינה הפלסטינית ויהפוך אותה לבסיס טרור אסלאמי קיצוני, הפועל בתיאום עם הציר בהובלת איראן, במטרה לחסל את מדינת ישראל" ^[4] כך נאמר בהצהרה.

ואכן, סקרים עדכניים מצביעים על כך שכ-80% מן הישראלים ^[5] למעשה, כמעט כלל הציבור היהודי ^[6] מתנגדים להקמת מדינה פלסטינית נוספת, מעבר לזו ההרסנית שכבר קיימת ברצועת עזה.

כתוצאה מכך, גם ההתיישבות ביהודה ושומרון הפכה בפועל לסוגיית קונצנזוס. הציבור הישראלי מבין היום שהתיישבות רחבה ומעמיקה ביהודה ושומרון נחוצה כדי לסכל את תרחיש הבלהות של הקמת מדינה פלסטינית.

סוגיה זו, שפילגה את הציבור הישראלי במשך ארבעה דורות, באה למעשה על פתרונה. ההתיישבות היא נכס ביטחוני ונכס ציוני ^[7] לא נטל ולא מכשול לשלום.

לא במקרה, ובצדק, ההתיישבות אינה עומדת במרכז מערכת הבחירות הקרובה. אין כיום פוליטיקאי ישראלי מן הזרם המרכזי שיעז להחיות פרדיגמות מיושנות בדבר נסיגות טריטוראליות או לדבר על פירוק מפעל ההתיישבות החלוצי, החשוב כיום יותר מאי פעם (היוצא

מן הכלל הוא יאיר גולן, יו"ר "הדמוקרטים", הממשיך את דרכה של מרצ).

ביולי 2025 אישרו 71 מתוך 120 חברי הכנסת, מהקואליציה ומהאופוזיציה כאחת, החלטה הצהרתית התומכת בהחלת הריבונות הישראלית על יהודה, שומרון ובקעת הירדן. אני מניח ומצפה שכל ממשלה ישראלית שתקום תהיה אשר תהיה תקדם הצהרה על החלת ריבונות ישראלית לפחות על שטחי C.

בהתאם לתפיסה הישראלית המעודכנת והנחושה בענייני ביטחון ולאום, אישרה הכנסת במרץ השנה, ברוב מוחץ של 93 מול 0 תל לא מתנגדים וללא נמנעים ת חוק המאפשר להעמיד לדין את מחבלי הנוח'בה של חמאס.

כתבי אישום צפויים להיות מוגשים בבתי דין צבאיים מיוחדים נגד יותר מ-400 ממחבלי חמאס בגין פשעים נגד העם היהודי, פשעים נגד האנושות, פשעי מלחמה, רצח, אונס, חטיפה וביזה. החוק מאפשר במפורש גם להטיל עונש מוות על מחבלים שיורשעו, ובכלל זה על מחבלים שרצחו חטופים ישראלים בשבי זמן רב לאחר 7 באוקטובר.

זהו המינימום שהציבור הישראלי דורש. מחאות מצד העולם נגד משפטים אלה ונגד האפשרות שיוטל בהם עונש מוות ת יפלו בצדק על אוזניים ישראליות אטומות.

למרבה הצער, אני חש שחלק גדול מן הקהילייה הבינלאומית, ואפילו מן העולם היהודי, עדיין אינו מבין את עומק השינוי שחל בתפיסת הביטחון הלאומי של ישראל ובאופן יישומה ת תפיסה שהפכה כיום לזרם המרכזי והמוצק בישראל, ושלא צפויה להשתנות באופן משמעותי גם תחת הממשלה הבאה, תהא זהות העומד בראשה אשר תהא.

ישנם פוליטיקאים יהירים ברחבי העולם המסרבים להתחשב בעמדותיו של הציבור הישראלי. הם משוכנעים שהם יודעים טוב יותר מן הישראלים כיצד יש להגן על המדינה הזאת. הם נוהרים לישראל כדי להצטלם, להפגין חשיבות עצמית ולהטיף לנו מוסר.

דוגמה מובהקת לכך היא רם עמנואל, הרואה עצמו כמועמד המפלגה הדמוקרטית לנשיאות ארצות הברית, שנחת בתל אביב בשבוע שעבר כדי ללעוג לראש הממשלה בנימין נתניהו, לכנותו "נהג שיכור", ולהשמיע מחדש עצות שחוקות מספר ההפעלה הכושל של מי שהיה הבוס שלו. כמו הנשיא ברק אובמה, גם עמנואל רק העמיד פנים שהוא מודאג מן ההתרחקות של אמריקנים מישראל.

עמנואל שבוי בשתי אשליות: האחת, שהתקפות על ישראל תסייענה לו להתקדם בזירה הפוליטית; והאחרת, שניתן להשפיע על תוצאות הבחירות בישראל באמצעות לחץ חיצוני לטובת מדיניות חוץ וביטחון רופסת. מוטב למנהיגי העולם להסתגל למציאות האסטרטגית החדשה במזרח התיכון ת מציאות הנשענת על ישראל תקיפה, בטוחה בעצמה ומאוחדת.

פורסם באתר ערוץ 7, בתאריך 19 ביולי 2026.

*הדעות המובעות בפרסומי מכון משגב הן על דעת המחברים בלבד.